

מסכת חגיגת ד"ט.• **משנה**

<p>חווג כל הרגל, ויו"ט האחרון (שמיני עצרת), ואע"ג דרגל בפני עצמו הוא, הוiTשלומין לראשון.</p> <p>אינו חייב באחריותו.</p> <p>על זה נאמר מעות לא יוכל לתקן וחסרונו לא יוכל להמנות.</p>	<p>מי שלא הביא חגיגתו ביום הראשון של חג</p> <p> עבר הרגל ולא הביא חגיגתו</p>
---	---

איזהו מעות שאינו יכול לתקן?

	uber hrgl vla chag	tikkun
A"t bgvnb vgozil, ykol hoa l'haziru viytakn	haba ul ha'urava voholida mmenu m'mezor	R. Shmuel ben Manshia
ain kovrin mu'ot ala le'mi shehia matokon b'tachila v'neta'ot	talmud chcm ha'porush mn ha'tora	R' Sh ben Yochi

מסכת חגיגת ז' ט.

- קושית הגם' - מנהני מיili זיו"ט האחרון של חג הסוכות תשלomin לקרבנות החג?

• 1. רבינו יוחנן משום רבינו ישמעאל

נאמר בפסח "ביום השביעי עצרת לה' אלקיך, לא תעשה מלאכה",
ונאמר בסוכות, "ביום השmini... עצרת היא כל מלאכת עבודה לא תעשו",
מה להלן (פסח) **لتשלomin** אף כאן (shmini עצרת) **لتשלomin**.

ואע"פ **דאיכא למיפרך** מה לשבעי של פסח שכן אין חלוק משלפנוי,
תאמר בשmini של חג שחלוקת משלפנוי לעניין פז"ר Kash"b,
כיוון דהו גזירה שווה מופנה, אין מшибין.

והטעם דהו גזירה שווה מופנה
משום דלא היה צריך לכתוב **עצרת** דהינו עצור בעשיית מלאכה,
זהא כתיב "לא תעשה מלאכה", ולא מאי **עצרת** מופנה לגזירה שווה.

• 2. ותנא מייתי לה מהכא

<p>יכול יהא חוגג והולך כל שבעה, שmbיא חגיגת בכל יום ויום, ת"ל אותו, אותו אתה חוגג ואי אתה חוגג כל שבעה. א"כ למה נאמר שבעה, لتשלomin.</p>	<p>"וחגנו אותו חג לה' שבעת ימים..."</p>
<p>ומניין שם לא חג זיו"ט הראשון של חג, שחוגג והולך את כל הרגל ביום טוב האחרון, ת"ל בחדש השבעי (כל ימי החג האמור בחדש השבעי).</p>	<p>בחדש השבעי</p>
<p>אי בחדש השבעי, יכול יהא חוגג והולך כל החדש כולם, ת"ל אותו, אותו אתה חוגג, ואי אתה חוגג חוצה לו.</p>	<p>קחנו אותו</p>

מסכת חגיגה דף ט

חיגר ביום ראשון ונתפסת ביום שני איכא בינייחו	מי תשלומיין?	
כיוון דלא חזי בראשון, לא חזי בשני.	תשלומיין לראשון, עיקר החיוב ביום ראשון, בכתב אותו, וימים שלאחריו هو תשלומיין לראשון.	ר' יוחנן
או"ג דלא חזי בראשון, חזי בשני , ונעשה יום שני העיקר.	תשלומיין זה לזה, ביום ראשון שנראה להביא هو עיקר לדידיה, וימים שלאחריו תשלומיין לו.	ר' אושעיה

 מביא קרבנו על הטומאה השנייה, שהרי זו טומאה אחרת.	נייר שהיה טמא, וטבל ביום ז' והעריב שמשו, ונטמא ביום ח' שהוא ראוי להביא קרבנות,
חזקיה - אינו מביא , דלא יצא מטומאה ראשונה לשעה שהיא ראוייה להביא עליה קרבן. ר' יוחנן - מביא , דהואיל וטבל לטומאתו והעריב שמשו, נתחייב בקרבן.	אבל נטמא בליל ח' ,

• **קושית הגם'** -ומי אמר ר' יוחנןadam לא חזי בראשון, לא חזי בשני? והאמר חזקה נטמא ביום, מביא, בלילה, אינו מביא. ור' יוחנן אמר, אף בלילה נמי מביא. וא"כ ראין שאע"פ דלא חזי, חל עליו חיוב חדשה של קרבן בשלbil טומאה שנייה?

• **ר' ירמיה** - **שאני טומאה דיש לה תשלומיין** בפסח שני, וא"כ מצינו תשלומיין כשנדהה מפני טומאה או"ג דלא חזי, אבל בנדחה מפני דבר אחר כמו חיגר ביום ראשון, אין לה תשלומיין.

ועל זה הקשה רב פפא הנicha למ"ד פסח שני תשלומיין דראשוν הוא, אלא למ"ד שני רגלי בפני עצמו הוא, וא"כ אין לתלות טעם דר' יוחנן שיישי לו תשלומיים משום טומאה, מי איכא למימר?

• **רב פפא** - **קסבר ר' יוחנן לילא אינו מחוסר זמן**, הלכך מה חייב הוא בקרבן, אלא שהלילה מעכבו מלהביא, וא"כ הטעם שמחזיב קרבן אחרת לטומאה שנייה משום דהיה חזי לקרבן.

ואע"פ **דאמר ר' יוחנן** ראה אחת בלילה (שלפנוי) ושתיים ביום, מביא, שתים בלילה ואחת ביום אינו מביא, ואי קסביר לילא אינו מחוסר זמן, אפילו שלשה בלילה יהא מביא, ואה"נ לר' יוחנן אפילו שלשה בלילה יהא חייב בשביל טומאה שנייה, וכי **דאמר ר' יוחנן** הכא שודוקה אחת בלילה ושתיים ביום חייב, **הינו לדברי האומר לילא** מחוסר זמן, **וקמ"ל דאי"פ** שראה ראייה ראשונה לפני זמן חיובה, מצטרפי לשתי ראייות שראה ביום בזמן חיובה.

מסכת חגיגת דף ט:

א"ל בר הִי לְהַלֵּל, הָאִי לְהִימֹנֹת, לְהַמְלֹאות מִבְעִי לִיהִ?

אלא זה שמנינו חביריו לדבר מצוה, שאמרו לו בא עמו, ולא הlk, נמצא שהסר מצוה אחת, לא יוכל לימנות עוד באותו מנתן, שכבר עשו את המצוה.

תניא נמיomi

"וחסרו לא יוכל להמנות"	"מעוות לא יוכל לתקן"
זה שנמננו חביריו לדבר מצוה, והוא לא נמנה עמהן.	זה שביטל ק"ש של שחרית או ק"ש של ערבית, או זה שביטל תפלה של שחרית או תפלה של ערבית.

א"ל בר הִי לְהַלֵּל, מָאִי דְכַתֵּיב "וְשִׁבְתֶּם....", מָה הַחִילּוֹק בֵּין צְדִיק לְעַוְד אֶלְקִים, וּבֵין רְשָׁע לְאֶשְׁר לֹא עַבְדוּ?

א"ל הַלֵּל,

צדיק גמור	"וְשִׁבְתֶּם וּרְאֵתֶם בֵּין צְדִיק
רשע	לְרָשָׁע
צדיק גמור, שונות פרקו מאה ואחד פעמיים	בֵּין עֲוֹד אֶלְקִים
צדיק גמור, שונות פרקו מאה פעמיים	לְאֶשְׁר לֹא עַבְדוּ"

א"ל בר הִי, וְשִׁבְתֶּם חֶד זִמְנָא, קָרֵי לִיהִ "לֹא עַבְדוּ"?

א"ל הַלֵּל, אֵין, צָא וְלִמְדָד מִשּׂוֹק שֶׁל חַמְרִין, עֲשָׂרָה פְּרָסִי בָּזּוֹא, חֶד עָשָׂר פְּרָסִי בָּתְרִי זָזִי.

• **א"ל אליו הנביא לבר הִי הִי (ויש אמרים לר' אלעזר), Mai Dkhatib "הנה צרפתיך ולא בכסף (לא באש כמו**

ಚְזֻורְפִים הַכְסָף בָּאשׁ אֶלָא) בחרטיך בכור עוני"

• מלמד שחזר הקב"ה על כל מדות טובות ליתן לישראל, ולא מצא אלא עניות.

• אמר שמואל (ויש אמרים רב יוסף) היינו דامرין אישי, יפה עניות לישראל, כמו רצועה אדומה לסתות לבן.

מסכת חגיגה דף ט:

- **משנה (דף ט).** - **רבי שמעון בן מנשיא אומר,** איזהו מעות לא יכול לתקן, זה הבא על העורה והוליך ממנו מזור, ויש לדיקך זוקא אם הוליך, אבל אם לא הוליך, אינה מעות לא יכול לתקן.
- **תניא (דף ט): רבי שמעון בן מנשיא אומר,** גונב אדם, אפשר שיחזיר גנבו ויתקן, גוזל אדם, אפשר שיחזיר גゾלו ויתקן, אבל הבא על אשת איש ואסטרה לבעה, נטרד מן העולם והלך לו.
- **רבי שמעון בר יוחי אומר,** אין אומר בקרוב גמל, בקרוב חזיר, (שמי שהוא מעות מתחילה אין זה מעות), אלא אומר בקרוב טלה זה לקרבן שמא נפל בו מום ונטקלקל, שכן לשון קלקל נופל באדם שהוא טוב מתחילה, וה"ג במעטות לא יכול לתקן מיيري בתלמיד חכם שפירוש מן התורה.

ברียתא אפילו לא הוליך (שאשרה על בעלה)	משנה - זוקא הוליך (שלא אסטרה על בעלה)	מעות לא יכול לתקן זה הבא על העורה....
ашת איש	אחחותו פנוייה	1 (ברצון)
ברצון	באונס	2 וアイבע"א הוא והוא באשת איש.....
ашת כהן	ашת ישראל	3 וアイבע"א הוא והוא באונס

"והיא לא נתפסה" אסורה, הא נתפסה, מותרת, ואי זו? זו אשת ישראל,
ומדכתייב "היא", מיעוטה هو לומר לך אחרת שאע"פ שנתפסה, אסורה, זו אשת כהן.

If you would like the shakla vetarya summaries emailed directly to you (before it is posted on the website), or to give feedback, please email blumenfeldyaakov@gmail.com.